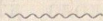

ва мѣсто второй пжть ся скривате и носите отъ очи ми; нъ пазете ся вече въ третій пжть..... о! тя ще бжде... тогава моя...

Послѣ той си жално изглѣдна кѣмъ кырвана и съ тѣжко въздыхане върна ся назадъ.

VIII.

Гръцкый Владыка на Варна.

Слънце-то бѣше вече на пладнѣ. А Петръ се вървѣше и вървѣше безъ да знае кждѣ. Тихъ хладенъ вѣтрець развяваше неговый дългъ перчень неволно го правѣше повече упоенъ и принесенъ. Умисленъ стигва той до кръстоцжть. Единъ отъ тѣзи пжтица водѣше кѣмъ Варна, другый назадъ кѣмъ Х-олу-Пазарджикъ кадѣ Доброджжъ.

—Кой... и кадѣ сега, о Боже, думаше Петръ, като кръстоса ржцѣ и ся умысли. Въ село?— Отъ тамъ ся вече азъ отбихъ. Варна, Варна, тамъ щж си ударж азъ главж-тж и щж мысльж какво да правж; тамъ азъ щж намѣря шурия си Василя, кой ще ми бжде колко-годѣ подпорка; зацо-то той ся лиши и отъ майкж, и отъ женж, и нѣго трѣба повече да боли.

Тамъ е още градъ, та можтж ся намѣри мылостивы хора, на кои като ся уплача, негли щжтж ми помогна, или ми посочжтж нѣкой пжть....